

DITION: MINH PHUONG

13, Rue du Colon 13, Hanoi

Số 9 Gia 2 xu

Do van-Lam
<https://tieu-lun.hopto.org>
Nhà xuất bản giấy bản quyền

Nàng đẹp, cái đẹp chỉ là cái mồi cho sự chết mà thôi ! Nàng cho An-Nô muốn làm tiêu - diệt nàng đi. Là vì nàng có vẻ đẹp lộng - lẫy hơn người. An - Nô ích - kỷ không muốn cho ai được hân - hạnh hơn chàng để đoạt lấy trái tim non yêu quý của nàng. Nàng cho rằng nàng có chết thời cũng không có chi là oán - trách An - Nô cả. Nàng cho nàng được chết một cách trong - trẻo, không ô - uê. Nàng đợi ơn trời phật, nàng cảm - phục An - Nô vẫn giữ được chút lòng cao - thượng, không nài hoa, không ép liễu, không nở mưu cuộc dâm - ô.

Nàng cho bản - năng của loài người bao giờ cũng tốt đẹp, nhưng bản - tính tốt - đẹp đó vì ánh - hưởng bên ngoài mà trở nên xấu - sa, tiêu - kỷ hoặc giả-man. Và tâm - trí của An-Nô cũng chẳng khác chi như phần nhiều bọn thiêu-niên một khi đã đem dạ mèn yêu một ai, bị hoàn - toàn thất-bại bởi sự cự-tuyệt, lập-tức bóng-bộ sứt-sắng chủ-tâm làm cho người mình thường

mơ-tưởng phải dấy - vò điên-đảo mới nghe...

Có tiếng động...Noong-Slao mở to mắt...tường chừng như.. Đa-Vân đem dạ hi-sinh đến cứu mình chăng ? Nhưng chẳng phải ai xa lạ người đứng tiền bước về phía nàng là người coi ngục chàng Man-Tsô !

Man-Tsô đưa mắt trước sau rồi cúi vào tay nàng thức bánh khô, bảo ăn cho đỡ đói. Bánh tuy khô, và dẫu nhưng nàng ăn lấy làm ngon lành lắm. Là vì đã hai ba hôm nay nàng không hề được một tý gì vào bụng. Ăn xong, Man-Tsô đưa cho nàng vỏ nước mà chàng đã thủ - giữ từ lâu Noong-Slao cảm thấy mát mẻ tới cõi lòng...tỏ lời cảm ơn Man-Tsô. Man-Tsô ghé mồm vào tai nàng thì-thầm : — Xin tiên - nương cứ yên tâm đêm khuya sẽ có người đến cứu tiên-nương ! Nói đoạn, Man-Tsô lảng đi ra phía ngoài...

Noong - slao vọt cảm thấy tâm-hồn khoan-khoái, lạ-làng. Nàng mong cho chóng tới

đêm khuya để nặng được thoát - ly nơi ngục - thất.

Thời-khắc qua trời...Noong-slao mong-trước cho thời-khắc qua trời mau mau mà chong chóng đi thôi...Nhưng càng mong, thời - giờ càng đi như chậm-chạp, uở oải...Rồi...

Đêm khuya tới...mong mãi mà nào có thấy bóng ai đâu! Noong-slao thất-vọng, lạnh lùng...ngửa mặt đêm thời-khắc qua trời...đêm những phút cô tịch...lạnh lùng lặng trãi nghe dòng suối cười ràn-ròn-rả tiếng nai kêu quăng vắng, tiếng vượn khóc trong thung, tiếng lá ròn rảng sáo sắc tung bay, điệu âm thanh tha thiết trong hang đá hướng đáp xa xa...tiếng thông reo vi vút...tiếng cú kêu náo nùng..

Vụt đây, Man Tsô nhẹ nhàng lên bước vào cõi trời cho Noong slao, đoạn cùng Noong Slao ra đứng phía cửa hang trông xuống phía đèo thấy tối om om tun hút Man Tsô buông thả thông lỏng, giấy xuống phía đèo cao, đoạn một đầu buộc chắc vào đá nhả. Ở dưới suối, bên bờ

đá một cái bóng đen cơ chừng đã lén được tẩu giấy leo lên Leo mãi mới tới chỗ Noong - Slao và Man - Tsô. Cái bóng đen bị một ày chẳng phải ai xa lạ lại là Đa-Vân. Đa-Vân Noong-Slao gặp nhau, sung sướng! Đa-Vân báo Noong-Slao tất cả chuyện cho thật chi tiết. Đa-Vân công Noong-Slao theo giấy tụt xuống...Man-Tsô cũng theo giấy...xuống...Ngay lúc ấy một tên quân canh giặc qua ngục-thất xem sao, thấy Noong-Slao một tích, kêu lên chạy báo-hiệu cho An-Nô biết. An-Nô chạy tới thấy chiếc giấy thông lỏng xuống phía đèo cao, tức giận vô hạn, liền lấy gươm cắt đứt giấy cho hả dạ.

Đầu giấy đứt...Đa-Vân Noong-Slao bị sa xuống dòng suối...Man-Tsô cũng bị sa xuống dòng suối...

Định-nhìn Noong-Slao đã chết, bỏ thân vàng ngọc trên dòng nước cuộn chảy...đến tới gần cửa, An-Nô bắt một mình...—Thật thế là đúng một đời hoa tươi! Noong-Slao chết

ta sẽ khỏi phải bận trí nghĩ ngợi, mơ màng... Từ nay, về sau và mãi mãi... năm tháng ngày qua... ta sẽ sống bằng lý tưởng, áp ủ đời Noong-Slao, sống với pho tượng khỏa thân mi miếu của nàng là đủ cho đời ta sống hết tuổi xuân tươi!

Lúc ấy, Đa - Vân vẫn công Noong - Slao tuy bị sa xuống dòng suối vẫn bá chặt lấy cổ chàng... Đa-Vân hết sức vật-lộn, vẫy vùng với dòng nước chảy rất mạnh, nhưng chàng không tài nào thi sức, gắng bơi vào bờ được. Chàng đành cử đề cho thân chàng và Noong-Slao trôi dẫu thì trôi.. Trôi mãi đến một thôn rừng sâu: thôn Mai-Thôn!

Còn Man-Tổ không biết còn sống hay chết, biết tìm đâu mất?...

Đa - Vân Noong - Slao cùng nhau leo lên bờ... Noong-Slao nắm một lư, đôi mắt phượng lim-dim, lơ đãng... rồi nhắm nghiền nắm bắt tình. Đa - Vân đưa mắt buồn rầu nhìn Noong-Slao, cảm động...

Trời đã gần sáng. Đa-Vân đánh [ngồi] [trông] coi Noong-

Slao đợi cho sáng rõ, sẽ định liệu tìm phương [kê] cứu cho Noong-Slao hồi tỉnh lại.....

Tiết rừng gần đã sang xuân. Trên nhánh cây, bấy chim đủ màu đủ sắc, xanh xanh, đỏ đỏ, trắng trắng, vàng vàng... lo lú hót lên những điệu nhịp nhàng, êm ái, vui tươi tựa sắp đón cái xuân sang... Rồi bấy chim nhẹ nhàng cất cánh bay chuyển cây này sang cây khác, bay về mạn rừng xanh xa - khuất....

Đa-Vân như theo bấy chim nhẹ nhàng cất bước, công Noong Slao vào mạn Mai Thôn.

Mai Thôn là một xóm mạc giữa cảnh trong rừng xanh;

Hai giẫy nhà sàn đôi diện nhau, lát toàn bằng thứ gỗ thơm nổi văn, trông rất nguy nga, tráng lệ.

Man mặc rung rinh trước làn gió sớm hơi lạnh lạnh của cánh cuối đông, những cây hoa quý của xóm Mai-Thôn đã hơi đậm nám non mướt mướt, những lá xanh mềm lợt lợt; đào cây xanh rậm, tơ liễu phơ phất mềm buông rủ trong làn sương thưa

nhật, mờ mờ. Xa xa... mây như sợi tơ trắng vắt ngang qua giấy núi tím nhạt, phong cánh đã sắp phơ bầy cánh sinh tươi...

Đa Văn công Noong Slao đứng trước giấy hành lang, giờ tay đập cửa thình thình...

Cánh cửa mở ra... một cánh tiên bầy trước mặt Đa Văn!

Mười cô gái thỏ xinh đẹp tươi vui y phục mỗi cô một lối, trông chẳng khác những tiên - nữ tuyệt trần! Người ta có thể tưởng tượng những cô gái đó là những con chim non đẹp trong rừng xanh, hay là những bông hoa quý trong vườn hoa xuân rung rinh giọt rét thần tiên. Và... hình như bao nhiêu cái tinh - túy của hoa cỏ ngày xuân.

hiển hiện cả trên tâm minh vàng ngọc đáng kinh mến yêu đương

Những cô gái ấy trông thấy Đa-văn công một người đàn bà bị nạn, liền xô nhau giờ tay ra đón đỡ Noong-Slao...

Đa-văn cất tiếng ngọt ngào:

— Thưa các cô nương, các cô nương vui lòng cho chúng tôi trú nơi lầu khêu-các đây

của cô-nương trong thời-kỳ chúng tôi bị lâm-quận, chúng tôi quyết không bao giờ quên ơn của cô-nương. Các cô gái thỏ lao xao trả lời:

— Không quán ngại chi. ông và cô-nương trú ngụ ở đây cho đến bao giờ cũng được, càng vui cho chị em chúng tôi... Trên chỗ giường hành ngời rải thỏ cảm, hoa thêu, Noong-Slao nắm bắt tình vì một quá! Các cô gái thỏ, cô thì bồi-rời bảo đi lấy sâm, cô thì chạy đi lấy quần áo để thay cho Noong-Slao và giao cho Đa-văn một bộ...

Một lúc sau, khi đã uống sâm xong, Noong-slao đã thấy hơi tỉnh. Nàng mở mắt lên đỡ ngượng một môi buồn rầu man mác, nhìn khắp đó đây. Nàng thấy Đa-văn ngồi cạnh nàng, trông coi có vẻ tha thiết lắm. Nàng lấy làm lạ chung quanh nàng sao lắm cô gái thỏ đang chông chọc nhìn nàng, mỉm cười... Nàng chợt tưởng thỏ thề và sẽ hỏi Đa-văn:

— Ông Đa-Văn! sao chúng ta lại ở đây?

— Đây là lầu khêu-các ở xóm Mai thôn của các cô nương

đây, rồi Đa vân mang chuyện tai nạn bị giồng sudi cuốn trôi vữa rồi kể cho Noong Slao nghe

Noong Slao như sức nhớ những việc vừa xảy ra và sức nghĩ người đã cho nàng ăn bánh, uống nước, mưu cuộc giúp nàng thoát ly nơi đăm cãm trên phía đèo cao của An-Nô, liền hỏi:

— Tại sao ông lại biết người coi ngục, mà mưu cuộc với hắn để cứu tôi?

— Nguyên lúc tiên-nương bị mất tích, chúng tôi hết sức lực lo, tìm kiếm đã tưởng thất vọng thì may sao gặp được Man-tsô, người coi ngục của An-Nô, tức là anh em ruột thịt với Voong-Tchung, tôi tớ của Lan-Hoa.

— Thế Man-tsô đâu?

— Man-tsô có lẽ chết trên đòng sudi?

Noong-Slao cảm động rơi nước mắt. Đa-Vân xúc động rơi nước mắt. Làn gió mạnh bỗng dưng làm rung chuyển đàn cây ngoài dãy hành lang, như có một mãnh lực làm cho Noong-Slao sức như đèn điều gì sáng sủa, hỏi:

— Ông Đa-Vân! Lan-Hoa và Voong-Tchung đâu?

— Trước khi từ giả ra đi để hi sinh cứu tiên-nương, tôi đã tìm chỗ rất kín đáo trong hang La-Còn dện - dò Lan-Hoa và Voong-Tchung phải yên tâm ngồi đợi, tôi sẽ trở lại ngay!

— Thế thì bây giờ hẳn Lan-Hoa đến phát khóc mất, không thấy ông về, định ninh thế nào ông cũng bị tai nạn và Voong-Tchung hẳn cũng bối rối không còn biết mưu sự ra sao? Vậy thì, ông Đa-Vân ơi, ông mặc kệ thân tôi, ông kịp mau trở lại hang La-Còn để cho Lan-Hoa được yên lòng, Voong-Tchung được yên lòng!

Đa-Vân bối bối, khác khác, tưởng chừng ngồi đợi Noong-Slao cho được bình phục rồi mới quay trở lại cũng đỡ mà vô ngay bây giờ cũng đỡ, rồi cất tiếng hỏi:

— Thế thưa tiên-nương, tiên-nương xem sức tiên-nương liệu từ nay đến mai có đi được không, tôi xin đợi...

— Ông cứ việc ông trở lại với Lan-Hoa và Voong-Tchung, tôi xem sức của tôi còn một

lắm. Là vì mấy hôm An-Nô bắt tôi tuyết thực, người tôi đã thấy là đi. Tiếp đây, tôi bị dòng suối cuốn trôi, nên bây giờ tôi cảm thấy hơi khó thở vì tán lực, và chân tay rời rạc. . . còn lâu mới có thể khỏi được.

— Nêu vậy, không phải tôi có lòng bỏ tiên đường đâu. Tôi sẽ có nhờ trần trọng thưa với các cô nương, chủ nữ lầu khuê các đây rộng lòng để tiên nương ăn náu bình phục ở đây. Tôi quay trở lại hang La Côn để báo cho Lam Hôn được biết, Vương Tềlung biết. Rồi chúng tôi sẽ chờ đợi đây đón tiên nương. — Noong Siao vui tươi, nói :

→ Thế thì lập tức ông trở lại hang La Côn đi !

Đa Văn đứng giữa kinh ngạc nói với các cô gái thỏ :

→ Thưa các cô nương, trước khi tôi tạm từ biệt lầu khuê các đây, xin có nhờ trần trọng cảm tạ các cô nương cho Noong Siao trú ẩn trong lúc ốm yếu này. . .

Đa Văn nói đến đây, bọn gái thỏ cũng ư ờ dang có năm tay Đa Văn không cho đi . . . nói họ xéo :

— Không ! Ông không được đi đâu, ông phải ở đây với chúng tôi !

— Các cô nương rộng lòng để cho tôi đi vì việc của chúng tôi rất cần cấp. Các cô nương hẳn cũng hiểu rằng : trong lúc Noong Siao người thân thân của chúng tôi đây, bị tai nạn một yêu, mà chúng tôi phải xa nắng là khổ tâm lắm. Mà hẳn có việc cầu gặp mới bỏ ra đi. . .

— Mặc ! Ông đã vào đây ! Ông như con chim đẹp trong lồng sơn, không còn thể đi đâu được nữa !

Rồi bỗng dưng bọn tên mán trông có vẻ mãnh dũng, tay cầm giáo mác tiến vào. . .

Bọn gái thỏ nói :

— Phải, các mi cứ đứng yên đây, phải giữ cầu mặt ông này.

Bỗng tên mán cúi đầu kính cẩn như có lời tuân theo mệnh lệnh của các chủ - nữ. . .

Đa Văn trông thấy bọn tên mán, chẳng tự nghĩ ! — Họ bay bổng tên như bầy mực ! Ồ, là đây cũng không có ! Rồi cô gái thỏ của

chàng muốn trở lại ngay với Lan-Hoa và Voong-Tchung sui chàng lỏng lộn như điên ; nhưng nhìn đèn Noong-Slao đang rên rĩ một nhọc, chàng lại tự nhủ : — Kể bây giờ nếu ta muốn quay trở lại ngay với Lan Hoa và sức mạnh vô song của ta làm gì mà không địch thủ nổi bôn lên mán soàng sinh kia. Song còn Noong Slao ! Nếu ta mà cưỡng quyết thì Noong Slao hẳn bị bọn gái thô hãm hại và thoát thân sao khỏi nơi này. Nên chàng khôn ngoan, giữ lấy thái độ điềm nhiên, tươi cười để còn tùy cơ ứng biến, liền nói :

— Thưa các cô nương, tôi xin tuân theo « thượng lệnh » của các cô nương và lưu lại ở đây nhé !

Các cô gái thô hơn hờ vui tươi ;

— Thê chứ lý !

Các cô, sung sướng, truyền lệnh cho bốn tên quân bấy cuộc yến tiệc để thật mời thượng khách Đa Văn !

Chung quanh bàn tiệc, các cô gái thô tiếp Đa Văn ! vui cười uớt liến thanh, Rồi một

cô trong bọn đứng lên gõ nhịp vừa cười vừa hát :

Vui sướng thay !

Cuộc dạ yến hôm nay.

Vui sướng thay !

Cùng nhau ta tiếp thâu ngày.

Vui sướng thay !

Hơn hờ dạ này.

Vui sướng thay !

Mong ước bấy nay.

Trí nguyện ngày nay

Mãn nguyện từ nay . . . !

Hát đoạn cá bọn cười ồ, reo hò tỏ vẻ đắc trí lắm !
Mây cô như cười cợt điềm nhiên ôm lấy Đa-Văn hôn. Đa Văn run lên, lây lắm khó chịu vô cùng. Đa Văn không hề bao giờ thích những cử chỉ lạ lùng, lỗ lã đến thế ! Đa Văn tuy ngồi giữa cuộc yến tiệc đáng nên vui vẻ, nhưng tâm hồn chàng luôn luôn dấy vò những ý - tưởng không đầu. Những ý tưởng đáng chán nản làm tan nát trái tim chàng. Hình ảnh Lan-Hoa như hiện hiện trước mắt. Chàng tưởng tượng Lan Hoa đang gạt nước, gọi chàng, đang lo sợ khóc râm rạt, thương đau,...

—Kìa ! ông ăn đi chứ !

Một cô khôi hài :

— Lại đang đuổi tìm cái mộng tình ái xô sôi đây chứ gì ? !

Trí tướng tượng của Đa Văn tiêu tán bay đi; Đa Văn trở lại cuộc đời hiện tại, tươi vui như không để cho hờn gái thò khoi phải nghi kỵ vì mình...

...Đêm ấy, bên nhà ngang; Đa Văn ngủ riêng buồng... Noong - Slao nằm riêng một buồng...

Nhưng Đa Văn nào có nhắm mắt được đâu ! Mơ màng băng khuôn chàng ngối dựa mặt nhìn khoảng trời mây... khoảng trời mây điểm ýt sao thưa, khoảng trời mây lơ mơ phai nhạt bóng trăng suông..

Ngay lúc bây giờ cũng bên phía nhà ngang, bọn gái thò như đang cùng nhau tụ họp bàn bạc một điều gì bí mật vậy.

Bọn gái thò đây giống giới binh đao trăm anh thò, phệt nổi giống họ Nàng. Họ Nàng lưng lấy một thoir rồi bị thất bại tiêu tạt. Nguyên sớm Mai

Thôn và mạn Nàng Thôn xưa kia họp giao làm một, nơi quý địa trong chốn rừng sâu.

Tướng binh họ Nàng hùng cứ oai phong lâm liệt cả hai giang sơn :

Mai thôn và Mạn Nàng thôn ! Nhưng bỗng dật bằng nổi sóng, họ Mạc tsô Lao mạnh mẽ đến xâm phạm mặt nửa giang sơn của họ Nàng, mà lấy đi mất mạn Nàng Thôn ! Tướng binh họ Nàng vì quá ức, uất lên mà chết !

Thê rồi cho đến ngày nay, bọn gái họ Nàng vì cái thù xưa, thương cho dòng tướng binh đao họ Nàng, cũng nhau hội họp trong lâu khướ các, không hề màng tướng đến sự kết duyên cùng các tướng binh dòng khí họ Mạc Tsô Lao. Và lại theo như phong tục của họ Nàng thời các tướng binh với các cô gái khướ khôn thâm nghiêm cùng sớm Mai thôn như là anh em ruột thịt một nhà, không có thể cùng nhau mưu cuộc trăm năm được !

Vậy thì các cô gái thò họ Nàng trăm anh, đó phải chịu

cải sô kiệp phối pha, mòn mỏi, ngày tháng lạnh lùng đêm thời khắc qua trôi, lạnh lung như nắng Tô băng khuâng gợi tâm bốn nơi triệu trời hóng xê non mây!

Thê rồi run rủ Đa Văn mang thân vào lầu khuê các trong xóm Mai thôn. Trong xóm Mai thôn, từ nay hẳn Đa Văn như con chim đẹp trong chiếc lồng vàng, còn mong chi chuyên cánh nhảy nơi rừng xanh?!

Bọn gái thổ thấy Đa Văn trắng trẻo xinh trai, ăn nói có duyên ngọt ngào, đem lòng yêu mến, báo các tên quân canh phòng cửa mật, quyết giữ bất ép lấy Đa Văn làm bạn trăm năm...

Thê rồi đêm nay bọn gái thổ bán bạc rút thăm, ai hơn điểm người ấy sẽ được chung hưởng hạnh phúc lấy Đa Văn làm chồng. Những đôi mắt tinh anh, đẹp đẽ, long lánh vì hy vọng tối cao đều đổ rỏ vào những quân bài. Bóng liêng reo hò,, hớn hờ vui tươi lắm rung động lực đêm trường!

Nàng Nàng-Liên đặc thắng!

Nàng Nàng - Liên đẹp lắm! đôi với mười cô gái thổ, Nàng Liên đẹp hơn cả. Nàng có vẻ đẹp huyền ảo, thiêng liêng! Cái vẻ xuân sắc mơn mơn, mịn màng. Cái vẻ xuân tươi để làm cho lòng người đắm đuối mê say!...

Tiếng thổ thổ như con 'oanh vang cất tiếng êm du...

Những cô gái thổ kia hoan hô, chúc tụng Nàng-Liên đã đặc thắng trên cuộc tình trường!

Còn đêm nay là đêm gì đây? Hẳn là một đêm đầy tình ái và đầy hoa mộng, yêu-thương...

Nàng Nàng-Liên đắm nhiên mờ đến buồng Đa-Văn!

Đa-Văn, lúc ấy, vẫn ngồi mơ-màng băng khuâng đưa mắt nhìn khoáng trời mây... khoáng trời mây điểm ít sao thưa... khoáng trời mây lơ-lơ phai-nhật bóng trăng mờ...

Đa - Văn chợt trông thấy Nàng Liên, biết là nàng đã đến để chờ đợi tại đây, cảm thấy tâm lồng bứt rứt khó chịu, nhưng cũng tươi cười, nói:

— Ô! Kìa! Có nương!..

KẾT QUẢ CUỘC THI R. X. M. Đ.

(Tiếp theo)

- 11. Mlle, Hoàng-Yên 21 Rue Nguyễn Trãi Hanoi
 - 12 M. Nguyễn trọng Thuật 27 Henri d'Orléans Hanoi
 - 13 M. Mỹ Secrétaire Travaux Public Hanoi
 - 14 M. Phan công Phương 219 Rue des Graines Hanoi
 - 15 Mlle, Hoàng thị Phụng 71 Rue Neyret Hanoi
 - 16 M. Đặng trọng Doanh 29 Henri d'Orléans Hanoi
 - 17 M. Ngô đức Thảo Rue du Châu Long Hanoi
 - 18 M. Hoàng Bình 21 Rue Nguyễn Trãi Hanoi
 - 19 M. Văn Lợi élève du Cours Moyen Ecole Russier Hanoi
 - 20 M. Cao Đức Hạnh secrétaire des T. P. Hanoi
- (còn nữa)

HON NON NƯỚC

Một pho trình-thám ái-tình mạo-hiêm phiêu-lưu tiểu-thuyết có giá - trị mà ai ai cũng nên đọc do ĐO - VÂN - LÂM soạn, đã bán số 25 tranh ảnh đẹp bán trọn bộ mỗi số chỉ có một xu.

VUNG MAU DAO

Một bộ chuyện thương tâm xảy ra ở Xã-Hội Việt - Nam, Ai xem đến thấy đều rớt lụy, thương thay cho người trong truyện, mà ai oán căm hờn thay cho những quân độc ác vô lương, có địa vị trong xã hội, khoác áo giả danh đạo đức mà ngầm ngầm hại người...

(Sách sẽ ra vào trung tuần tháng Juin)

BAI XA TRUONG

Của Nguyễn-ngọc-Cầm soạn để tặng những vong hồn chiến - sĩ có mục đích để phá đổ nạn chiến tranh tàn khốc. Chuyện rất ly-ký, hoạt-dộng. 20 trang giấy còt, bìa mẫu, nhiều tranh ảnh. Giá 9.00

GIỚI THIỆU CUNG ĐỌC GIÀ

Khi các bạn đã mua trọn một thứ tiểu-thuyết gì muốn đóng lại thành bộ, không gì bằng đem lại Hiệu Trung-Ký 36 Sinh-Tử. Các bạn sẽ được như ý.